

University of Groningen

De kredietwaardigheidstoets bij kredietverlening aan consumenten

Meindersma, Jesse

DOI:
[10.33612/diss.127071871](https://doi.org/10.33612/diss.127071871)

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2020

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):
Meindersma, J. (2020). *De kredietwaardigheidstoets bij kredietverlening aan consumenten*. University of Groningen. <https://doi.org/10.33612/diss.127071871>

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Stellingen

1. De kredietwaardigheidstoets in het Nederlandse recht is consumentgericht. Deze toets richt zich niet zozeer op de vraag of de consument zal kunnen terugbetalen, maar vooral op de vraag hoe de consument dit zal kunnen doen.
2. De kredietwaardigheidstoets in het Nederlandse recht is niet bedoeld om te garanderen dat de consument de, voor hem, beste kredietbeslissing neemt, maar fungeert als een vangnet voor de consument die op het punt staat met de beoogde krediettransactie door de nog aanvaardbare ondergrens te zakken. Hij kan daarom nog steeds de beschikking krijgen over een krediet waarmee hij niet geheel tevreden zal zijn.
3. Het recht verplicht de kredietgever om een andere (namelijk consumentgerichte) en uitgebreidere kredietwaardigheidstoets uit te voeren dan hij, zonder deze verplichting, als rationeel handelende kredietgever zou hebben uitgevoerd. Daardoor wordt de consument meer belemmerd in zijn krediettoegang dan in de situatie dat het recht geen kredietwaardigheidstoets voorschrijft.
4. Omdat de civielrechtelijke kredietwaardigheidstoets nuances toelaat die in het publiekrecht niet worden gemaakt, kan het civiele recht in een concreet geval bescherming bieden aan de consument die door het publiekrecht onvoldoende wordt beschermd tegen overkreditering.
5. Als de kredietgever alleen uitgaat van niet-geverifieerde gegevens die zijn verkregen van de consument, heeft het weinig zin om de kredietwaardigheidstoets uit te voeren. Niet alleen kan de consument (on)bewust onjuiste gegevens aanleveren. Ook kan de kredietgever de consument daartoe stimuleren.
6. De kredietwaardigheidstoets in het Engelse recht leidt bij bepaalde kleinere kredieten tot lagere uitvoeringskosten dan de kredietwaardigheidstoets in het Nederlandse recht. Het ligt voor de hand dat deze methode in het Nederlandse recht wordt overgenomen voor zover die methode er niet toe leidt dat er meer overkreditering zal plaatsvinden.